

DEN UNGA HÖGERN

Begreppet unghöger knöts först till de strömningar, som gjorde sig gällande under decenniet närmast efter sekelskiftet och som så småningom, 1915, ledde fram till bildandet av Sveriges Nationella Ungdomsförbund. Det var också förknippat med Rudolf Kjelléns namn; den s. k. Kjellénska unghögern spelade en betydande roll under tiden fram till och med första världskriget. På 1920-talet hade den nationella ungdomsrörelsen sin glanstid och var såväl beträffande inflytande som organisation den starkaste ungdomsrörelsen i landet. Därefter inträffade de beklagliga händelser, som ledde till en brytning mellan högern och SNU. Som högerens egen ungdomsrörelse framträdde 1934 i stället Ungsvenskarna, senare Högerens Ungdomsförbund, HUF, medan SNU omsider kom att föra en tynande tillvaro.

På studentsidan har organisationsbilden växlat. Under andra världskriget bildades Sveriges Konservativa Studentförbund, som från början varit helt fristående från högerpartiet men ändå förenat med partiet genom starka personliga band. Den konservativa studentrörelsen kunde från starten visa upp

en betydande slagstyrka. Under 1950-talet var det den i särklass starkaste och mest inflytelserika politiska studentorganisationen i landet. I början av 1960-talet inträdde en försvagning, främst beroende på att studentförbundets ledning kom att så nära lieras med MbS, att det till och med talades om organisationen — med rätt eller orätt — som en filial till den sydsvenska samlingsrörelsen. Från detta beroende har man väl ännu inte helt återhämtat sig. Det gör onekligen ett något bisarrt intryck, då det i en i dagarna på studentförbundets förlag utgiven skrift talar om de "liberala" partierna i Sverige som en samlande benämning på högerpartiet, folkpartiet och centerpartiet. För åtminstone ett av de nämnda partierna tycker man, att det konservativa studentförbundet borde vara angeläget att behålla beteckningen konservativ, detta alldeles oavsett hur mycket de tre partierna i övrigt har gemensamt i praktisk politik.

De politiska ungdomsrörelserna har efter andra världskriget konfronterats med ständigt sjunkande medlemssiffror. Medlemsstrukturen har även förändrats i väsent-

liga avseenden. Tidigare låg ledningen främst i händerna på personer inom åldersgruppen 25—35, ja ända upp till 40 år, samtidigt som en stor del av medlemmarna befann sig i samma åldrar. Därefter har en förskjutning ägt rum, så att i dagens läge den genomsnittliga medelåldern inom samtliga politiska ungdomsorganisationer torde ligga snarare under än över 20 år. Skolungdomsrörelsen har kommit att spela en allt större roll, och frågan är om den i dag inte till och med dominerar i varje fall HUF.

Vad är orsakerna till att så få bland den äldre ungdomen engagerar sig politiskt? I första hand torde det vara berättigat att peka på, att i Västerlandets urbaniserade industrisamhälle är kraven på en ung människa i 20-årsåldern betydligt hårdare än förr. Värnplikt, utbildning och karriär tar i så stor utsträckning tiden i anspråk att den inte räcker till för någon egentlig fritidsaktivitet. Med politiken konkurrerar många andra intressen och naturligtvis kommer till allt detta en tidigare familjebildning än förr. Det är betecknande, att Centerns Ungdomsförbund alltjämt är den största politiska ungdomsorganisationen i landet. Förutom sina politiska uppgifter spelar CUF nämligen också en stor roll som landsbygdens dominerande fritidsorganisation med en rent politisk aktivitet.

Om således de politiska ungdomsorganisationerna kraftigt har

förändrat sin struktur under de båda senaste decennierna, har därmed inte deras roll som opinionsbildare blivit mindre, kanske snarare tvärtom. I det på ungdomen så starkt inriktade samhälle, som vi för närvarande lever i, är det naturligt att också krav har rests på större plats för ungdomen i politiska sammanhang. Detta var särskilt markant vid det senaste valet, då ju bl. a. till följd av rösträttsålderns sänkning förstagsängsväljarna utgjorde en betydande grupp.

Den nuvarande förbundsordföranden i HUF, Anders Björck, utvecklar i en artikel i detta nummer av Sv.T., som till större delen reserverats för just yngre högerskribenter, en kritisk syn på högerpartiet och högerpressen för att inte tillräckligt ha vårdat sig om och släppt fram unghögerfolket. Kritiken kan förvisso nyanseras, men i mångt och mycket ger vi Björck rätt. Någon motsvarighet till den systematiska "matchning" av yngre politiker, som skett inom särskilt folkpartiet finns inte på högersidan, ej heller — synes det — den sammanhållning bland de yngre i högerleden som frapperat bland de yngre folkpartisterna. Högerpartiet har färre yngre riksdagsmän, som utgått direkt ur ungdomspolitikernas led än de övriga partierna, möjligen med undantag av socialdemokraterna. En jämförelse med de konservativa partierna i Norge och Danmark utfaller också

till det svenska högerpartiets nackdel. Särskilt gäller det Danmark, där under de senaste valen de tidigare ordförandena för Konservativ Ungdom fått plats i folketinget, senast i november den blott 25-årige pol. stud. Per Bendix, som för två år sedan var KU:s ordförande. Man kan fråga, om högerpartiet verkligen har råd att inte ta tillvara det intresse, kunnande och inte minst den politiska erfarenhet, som finns hos de många som är eller har varit aktiva inom unghögerleden. Här finns ett stort kapital, som inte rätt blivit utnyttjat.

Inte heller har man väl på högerhåll alltid låtit yngre skribenter komma till tals i tillbörlig utsträckning. Inte så att dessa har blivit utestängda, men någon systematisk politik i syfte att få fram nya och unga skribenter har det endast i undantagsfall varit fråga om.

Sedan är det en annan sak, att det många gånger kan vara svårt att framhäva konservativa synpunkter i den allmänna debatten i

en tid, då massmedia, radio, TV och de stora radikala tidningarna ofta tycks betrakta dumheter som nyheter och ger dem alltför stort utrymme. Det utmanande, det enbart för sin egen skull opponerande, uppfattas som mera säljbart än den sansade kritiken. Till sådana metoder kan en unghöger aldrig förfalla. Mycket torde alltjämt vara riktigt i den karakteristik av unghögerrörelsen, som Stockholms Dagblad skrev redan 1911: "Med bibehållande av högerns praktiska syn på tingen — — — och dess kritiska skärpa gent emot vänsterpartiernas ofta framträdande radikala känslopolitik förenar unghögerrörelsen en verklig reformvilja, som dock alltid skiljer sig från vänsterns därigenom, att densamma icke är en reformiver quand même, utan endast ser till det verkliga behovet. Unghögerrörelsen representerar alltså den sunda och naturliga framstegspolitik, som växer upp ur en verklig känsla av ansvar inför det förgångna och kommande."

GRABBAR! KOM TÅR NI SE NÅT
FESTLIGT - DET ÄR EN SVENSK
SOM VILL FÖRHANDLA !!

